

D • N

30/6 1955

Kommunismens dubbelspråk

Samma dag som ordföranden i Sovjets nationalitetsråd, den lettiske förrädaren Vilis Latsis, mottog de svenska riksdagsmännens varma tacksägelser för värdskapet i Moskva gjorde han på den s. k. världsfredskongressen i Helsingfors uttalandet att de baltiska staterna frivilligt anslutit sig till Ryssland. På vissa håll har hans påstående väckt indignation. Det är dock väl känt, säger man, att Baltikum av de ryska trupperna i samverkan med en liten minoritet förrädare tvangs tillbaka in i det ryska fängelset och att underkastelsen ackompanjerades av massarkybuseringar och massdeportationer. Och om Latsis ljuger i det ena fallet, kanske han också ljuger i det andra. Hur förhöll det sig exempelvis med de vackra ord om Sovjets fredsvänlighet och respekt för andra folks frihet med vilka Latsis för några dagar sedan undfagnade de svenska riksdagsmännen och som dessa riksdagsmän sedan med glädje och tacksamhet fört vidare till det svenska folket?

Ja, det kan man fråga sig. Men förvåning över Latsis uttalanden är inte på sin plats. Latsis visar bara att han inhämtat det kommunistiska dubbelspråket, det språk som sedan årtionden praktiserats av våra hemmakommunister och som vi sannerligen vid det här laget borde känna till.

Innan Baltikum erövrades talade kommunisterna runt hela världen om hur angeläget Ryssland var att skydda dessa folks frihet, hur djupt respekten för deras självständighet var förankrad hos de ryska statsledarna. "Sovjetunionen hotar inte, utan tvärtom slår vakt om de små staternas integritet. Ingen småstat i Europa kan för närvarande känna sig tryggare än Estland i fråga om sin fortsatta existens... De baltiska staternas integritet är garanterad av den enda makt i världen som har den nationella självbestämmanderättens princip som rättesnöre för sin politik." Så skrev Ny Dag i oktober 1939. I juni 1940 ockuperades Baltikum. Tror man då att Ny Dag sade att Ryssland måste ändra sin politik, måste gå till en erövring trots sin djupa känsla för de små folkens oberoende? Nej, visst inte. "Rand-

staterna blir folkstater", är ledarrubriken den 26 juni 1940, och tidningen betonar att nu har dessa stater "befriats", det har blivit möjligt att göra dem till "verkligt oberoende stater med nationell frihet". Den saken har sedan i femton år förkunnats i all kommunistisk framställning: de baltiska staterna, liksom Polen, Tjeckoslovakien, Östtyskland osv., har först genom sin anslutning till Ryssland blivit verkligt fria.

Detta dubbla språkbruk är mycket enkelt. Då det passar använder man orden i samma mening som i demokratierna; då Ny Dag i oktober 1939 försäkrade att Ryssland var fyllt av känsla för balternas frihet avsågs tydligen frihet i vanlig mening, inte den frihet som några månader senare påstods vara vunnen genom den ryska erövringen. Denna sistnämnda "frihet" är emellertid enligt det speciellt kommunistiska språkbruket den verkliga friheten. Om ett land införlivas med Sovjetunionen, har det enligt denna terminologi alltid blivit fritt, alldeles oberoende av om en överväldigande majoritet av folket sökt hindra denna sorts frigörelse. Ty den ryske dikta-

tor är arbetarklassen, majoriteten, folket, mänskligheten, och han handlar alltså, djupare sett, alltid i frihetens tjänst. Med detta från Hegel och Marx hämtade sätt att leka med ord blir det möjligt att under bibehållande av samma uttrycksätt mena, eller låtsas sig mena, totalt motsatta saker.

Då Latsis liksom de svenska kommunisterna nu förklarar att Ryssland vill respektera alla folks frihet menar han naturligtvis — eller rättare vill få publiken att tro att han menar — frihet i ordinär demokratisk mening. Men samtidigt talar kommunisttagitatorerna ständigt om att de folk — exempelvis svenskarna — som lever under ett kapitalistiskt system är förslavade och väntar på sin frigörelse samt att denna frigörelse inträffar först vid kommunismens seger. Här kommer den andra, verkliga meningen i dubbelspråket fram. Skulle Sverige erövrats av Ryssland, vore det naturligt för kommunisterna att tala om vår nyvunna frihet och om vår frivilliga anslutning. Ryssarna och deras svenska hejdukar skulle från sina utgångspunkter med full rätt göra alldeles samma deklamationer om ett ockuperat Sverige som Latsis, applåderad av de svenska kommunisterna och medlöparna i Helsingfors, nu gjort om de baltiska staterna. Detta är dubbelspråkets självfallna innebörd. Men fast vi under år efter år, årtionde efter årtionde, sett bedrägeriet utövas, tycks den enkla trollkonsten fortfarande lura en stor del av publiken.

Juni 10 l. 5 k.
4 ul. 5 m
S: a 2 Y
S